

наказателенъ кодиксъ за цѣлата империя, друго, че, вслѣдствие на тия му много занятия, той билъ и малко неразположенъ; но той се видѣлъ за насъ съ г. Бюловъ и му разправилъ какво да ни каже, и той знае вече всичко, каквото е станало при прѣдставянето ни прѣдъ тоя министръ. „Не мога, ни каза, освѣнъ, лично да потвърдя това, което ви е казалъ той. Но съ готовность ще ви изслушамъ и азъ, ако имате да кажете и менъ нѣщо“.

Поехъ тогава думата и му казахъ въ съкращение тия думи: „Княже, ние, прѣди всичко, считаме за длъжностъ да ви благодаримъ твърдѣ горещо за честта, която правите на злостастния български народъ, като „благоволихте посрѣдъ толковата ви важни занятия да „приемете и лично, па и тѣй любезно смиреннитѣ му „делегати, на които акредитивнитѣ писма сж, прѣди „всичко, страданията, воплитѣ и сълзитѣ на тоя народъ. „Благодаримъ още, както вамъ, така и на императора, „за увѣренията, които г. Бюловъ ни даде въ ваше име „и отъ ваша страна, че германската империя, щастieto и „сждбинитѣ на която сж повѣрени вамъ, е на наша страна, „че тя съчувствува къмъ насъ за нашитѣ злостастия, и „че тя работи въ смисълъ да се сдобие народътъ ни съ „една автономия. Ние не щемъ да злоупотрѣбимъ съ „врѣмето, което ни отстъпвате тѣй великодушно, и което „знаемъ, че е тѣй скъпо за васъ, та ще свършимъ, като „се отнасяме до онова, което казахме на г-на Бюловъ и „което вече знаете, и като молимъ повторно и васъ, а „чрѣзъ васъ, и императора, да подѣйствувате да не остане „и за напредъ народътъ ни въ положението, въ което „пжшка отъ столѣтия насамъ, и което напоследне стана „вече повече отъ несносно“. Повторихме да кажемъ и нему, че ние не се боримъ за раскошъ, за луксозъ въ политическия животъ, за нѣкои социални прѣврати въ нашата